

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Δεκαεπτά

Αποκάλυψη του Επικείμενου Νόμου της Κυριακής: Μια Τυπολογική Ανάλυση του Σημείου για Φυγή

Jeff Pippenger
2024-03-05

Η αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει τον επικείμενο νόμο της Κυριακής ως το «σημείο», το οποίο προτυπώθηκε από τα στρατεύματα της Ρώμης που περικύκλωσαν την Ιερουσαλήμ το έτος 66, και, πράττοντας τούτο, προσδιορίζει μια τάξη ανθρώπων που έχουν οφθαλμούς και δεν βλέπουν, και ώτα και δεν ακούν.

«Η αιωνιότητα εκτείνεται ενώπιόν μας. Το παραπέτασμα πρόκειται να ανασυρθεί. Εμείς που κατέχουμε αυτή τη σοβαρή, υπεύθυνη θέση, τι κάνουμε, τι σκεπτόμαστε, ώστε να προσκολλώμεθα στη φιλάρεσκη αγάπη μας για την άνεση, ενώ ψυχές χάνονται γύρω μας; Μήπως οι καρδιές μας έχουν γίνει εντελώς αναισθητες; Δεν μπορούμε να αισθανθούμε ή να κατανοήσουμε ότι έχουμε έργο να επιτελέσουμε για τη σωτηρία των άλλων; Αδελφοί, ανήκετε άραγε στην τάξη εκείνων που, ενώ έχουν οφθαλμούς, δεν βλέπουν, και ενώ έχουν ώτα, δεν ακούν; Μάταια σας έδωσε ο Θεός γνώση του θελήματός Του; Μάταια σας έστειλε προειδοποίηση μετά από προειδοποίηση; Πιστεύετε τις διακηρύξεις της αιώνιας αλήθειας σχετικά με όσα πρόκειται να επέλθουν επί της γης, πιστεύετε ότι οι κρίσεις του Θεού κρέμονται πάνω από τον λαό, και μπορείτε ακόμη να κάθεσθε με άνεση, σκνηροί, αμέριμνοι, φιλήδονοι;»

«Δεν είναι τώρα καιρός για τον λαό του Θεού να προσκολλά τις στοργές του ή να θησαυρίζει τον θησαυρό του στον κόσμο. Δεν είναι μακριά ο καιρός κατά τον οποίο, όπως οι πρώτοι μαθητές, θα αναγκαστούμε να αναζητήσουμε καταφύγιο σε ερημικούς και απομονωμένους τόπους. Όπως η πολιορκία της Ιερουσαλήμ από τα ρωμαϊκά στρατεύματα υπήρξε το σήμα για φυγή προς τους Χριστιανούς της Ιουδαίας, έτσι και η ανάληψη εξουσίας εκ μέρους του έθνους μας με το διάταγμα που επιβάλλει το παπικό σάββατο θα είναι για εμάς προειδοποίηση. Τότε θα είναι καιρός να εγκαταλείψουμε τις μεγάλες πόλεις, προετοιμαζόμενοι να εγκαταλείψουμε και τις μικρότερες για απόμερες κατοικίες σε απομονωμένους τόπους ανάμεσα στα βουνά.»
Testimonies, τόμος 5, 464.

Ο επικείμενος νόμος της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι το προειδοποιητικό σήμα (σημείο), «να εγκαταλείψετε τις μεγάλες πόλεις, ως προετοιμασία για να εγκαταλείψετε και τις μικρότερες, προς αποσυρμένες κατοικίες σε έρημους τόπους ανάμεσα στα βουνά». Ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός σε μεγάλο βαθμό αγνοεί ότι η κρίση του νόμου της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες εκπληρώνει το «σημείο» για το οποίο γίνεται λόγος στο Η Μεγάλη Διαμάχη. Προτυπώνεται από το «σημείο» στην αρχή των τριάμισι ετών. Το «σημείο» που εκπληρώθηκε κατά την πρώτη πολιορκία της Ιερουσαλήμ, η οποία συνέβη το έτος 66, και προτυπώνει το «λάβαρα» που υψώνεται κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής.

Η πραγματική καταστροφή της Ιερουσαλήμ πραγματοποιήθηκε από τον Τίτο το έτος 70 μ.Χ., και η πολιορκία του Τίτου είχε προτυπωθεί πρώτα στην πολιορκία του Κεστίου το 66 μ.Χ., διότι ο Ιησούς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος. Η αρχική πολιορκία του Κεστίου ήταν το «σημείο» για να φύγουν, το οποίο είχε δώσει ο Ιησούς, όχι η πολιορκία του Τίτου. Η μία ήταν η πολιορκία στην αρχή, η άλλη ήταν η πολιορκία στο τέλος.

«Ούτε ένας Χριστιανός δεν χάθηκε κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Ο Χριστός είχε δώσει προειδοποίηση στους μαθητές Του, και όλοι όσοι πίστεψαν στα λόγια Του αγρυπνούσαν για το υποσχέμένο σημείο. “Όταν δε ίδητε την Ιερουσαλήμ περικυκλωμένη υπό στρατοπέδων,” είπε ο Ιησούς, “τότε γνωρίσατε ότι επλησίασεν η ερήμωσις αυτής. Τότε οι εν τη Ιουδαία ας φεύγωσιν εις τα όρη· και οι εν μέσω αυτής ας αναχωρώσιν έξω.” Λουκάς 21:20, 21. Αφού οι Ρωμαίοι υπό τον Κέστιο είχαν περικυκλώσει την πόλη, εγκατέλειψαν απροσδόκητα την πολιορκία, όταν όλα φαίνονταν ευνοϊκά για άμεση επίθεση. Οι πολιορκημένοι, απελπισμένοι για κάθε επιτυχή αντίσταση, βρίσκονταν στο σημείο να παραδοθούν, όταν ο Ρωμαίος στρατηγός απέσυρε τις δυνάμεις του χωρίς την παραμικρή φαινομενική αιτία. Αλλά η ελεήμων πρόνοια του Θεού κατηύθυνε τα γεγονότα προς το καλό του ίδιου Του λαού. Το υποσχέμένο σημείο είχε δοθεί στους αναμένοντες Χριστιανούς, και τώρα προσφερόταν ευκαιρία σε όλους όσοι ήθελαν να υπακούσουν στην προειδοποίηση του Σωτήρα. Τα γεγονότα είχαν κυβερνηθεί κατά τέτοιον τρόπο, ώστε ούτε οι Ιουδαίοι ούτε οι Ρωμαίοι να εμποδίσουν τη φυγή των Χριστιανών. Με την υποχώρηση του Κεστίου, οι Ιουδαίοι, εξορμώντας από την Ιερουσαλήμ, καταδίωξαν το στρατό του που αποσυρόταν· και ενώ αμφότερες οι δυνάμεις ήταν έτσι πλήρως απασχολημένες, οι Χριστιανοί είχαν την ευκαιρία να εγκαταλείψουν την πόλη. Κατά τον χρόνο εκείνον και η ύπαιθρος είχε επίσης εκκαθαριστεί από εχθρούς που θα μπορούσαν να επιχειρήσουν να τους αναχαιτίσουν. Τον καιρό της πολιορκίας, οι Ιουδαίοι είχαν συγκεντρωθεί στην Ιερουσαλήμ για να τηρήσουν τη Γιορτή της Σκηνοπηγίας, και έτσι οι Χριστιανοί σε όλη τη χώρα μπόρεσαν να διαφύγουν ανενόχλητοι. Χωρίς καθυστέρηση κατέφυγαν σε τόπο ασφαλείας — την πόλη Πέλλα, στη χώρα της Περσίας, πέρα από τον Ιορδάνη.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 30.

Η πολιορκία της Ιερουσαλήμ από τον Κέστιο κατά το έτος 66 εκπλήρωσε το προειδοποιητικό «σημείο» το οποίο ο Χριστός είχε καταγράψει για τους Χριστιανούς εκείνης της ιστορίας, αλλά η πολιορκία του Τίτου το 70 μ.Χ. δεν παρείχε κανένα «σημείο» για να φύγουν. Κατά την πολιορκία εκείνη δεν είχε απομείνει κανένας Χριστιανός στην πόλη, και η τελευταία εκείνη πολιορκία οδήγησε στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ, και κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ «ούτε ένας Χριστιανός δεν χάθηκε», διότι οι Χριστιανοί είχαν φύγει στην αρχή της ιστορίας.

«Οι ιουδαϊκές δυνάμεις, καταδιώκοντας τον Κέστιο και το στράτευμά του, επέπεσαν στα νώτα τους με τέτοια σφοδρότητα, ώστε να τους απειλήσουν με ολοκληρωτική καταστροφή. Με πολύ μεγάλη δυσκολία οι Ρωμαίοι κατόρθωσαν να πραγματοποιήσουν την υποχώρησή τους. Οι Ιουδαίοι διέφυγαν σχεδόν χωρίς απώλειες και, με τα λάφυρά τους, επέστρεψαν θριαμβευτικά στην Ιερουσαλήμ. Ωστόσο, αυτή η φαινομενική επιτυχία τους έφερε μόνο κακό. Τους ενέπνευσε εκείνο το πνεύμα πεισματώδους αντίστασης προς τους Ρωμαίους, το οποίο σύντομα επέφερε ανείπωτη συμφορά στην καταδικασμένη πόλη.»

«Φρικτές ήσαν οι συμφορές που έπληξαν την Ιερουσαλήμ όταν η πολιορκία επανελήφθη από τον Τίτο. Η πόλη περικυκλώθηκε κατά τον καιρό του Πάσχα, όταν εκατομμύρια Ιουδαίοι ήσαν συγκεντρωμένοι μέσα στα τείχη της.» The Great Controversy, 31.

Από τη γιορτή της Σκηνοπηγίας κατά το έτος 66 έως το Πάσχα κατά το έτος 70 είναι τριάμισι έτη, τα οποία προφητικώς είναι χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες. Από το έτος 66 έως το έτος 70 η ειδωλολατρική Ρώμη καταπάτησε το αγιαστήριο και το στράτευμα, καθώς ακριβώς και η παπική Ρώμη κατεπάτησε την αγία πόλη επί σαράντα δύο μήνες, από το έτος 538 έως το 1798.

Αλλά την αυλή που είναι έξω από τον ναό άφησέ την έξω και μη τη μετρήσεις· διότι δόθηκε στα έθνη· και την αγία πόλη θα την πατήσουν κάτω σαράντα δύο μήνες. Αποκάλυψη 11:2.

Τόσο η ειδωλολατρική Ρώμη όσο και η παπική Ρώμη καταπάτησαν την Ιερουσαλήμ επί χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες (έτη), προσδιορίζοντας έτσι ότι η σύγχρονη Ρώμη θα καταπατήσει την πνευματική Ιερουσαλήμ των εσχάτων ημερών για μια συμβολική περίοδο χιλίων διακοσίων εξήντα ημερών. Αυτή η συμβολική περίοδος θα αρχίσει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, όταν η θανατηφόρος πληγή θεραπευθεί.

Και είδα μία από τις κεφαλές αυτού ως εάν ήτο τετρωμένη μέχρι θανάτου· και η θανατηφόρος πληγή αυτού εθεραπεύθη· και όλη η γη εθαύμασε οπίσω του θηρίου. Και προσεκύνησαν τον δράκοντα, όστις έδωκε εξουσίαν εις το θηρίον· και προσεκύνησαν το θηρίον, λέγοντες· Τίς είναι όμοιος με το θηρίον; τίς δύναται να πολεμήση μετ' αυτού; Και εδόθη εις αυτό στόμα λαλούν μεγάλα και βλασφημίας· και εδόθη εις αυτό εξουσία να ενεργήση μήνας τεσσαράκοντα δύο. Αποκάλυψις 13:3-5.

Οι συμβολικοί σαράντα δύο μήνες του παπικού διωγμού είναι η «ώρα» της κρίσεως του κυριακάτικου νόμου. Εκείνη η «ώρα» αρχίζει με ένα «σημείο» (το λάβαρο) και τελειώνει με «σημεία». Το «σημείο» του λαβάρου κατά τον κυριακάτικο νόμο θα κάνει οποιουδήποτε Χριστιανούς βρίσκονται ακόμη στη Βαβυλώνα να καταφύγουν στο ένδοξο άγιο όρος που έχει υψωθεί πάνω από τους άλλους λόφους.

Και θέλει συμβῆ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ὅτι τὸ ὄρος τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου θέλει στηριχθῆ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, καὶ θέλει ὑψωθῆ ὑπὲρ τῶν λόφων· καὶ πάντα τὰ ἔθνη θέλουσι συρρεῦσαι εἰς αὐτό. Καὶ πολλοὶ λαοὶ θέλουσιν ἐλθεῖν καὶ εἰπεῖν, Ἔλθετε, καὶ ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ· καὶ θέλει διδάξει ἡμᾶς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ θέλομεν περιπατεῖν ἐν ταῖς τρίβοις αὐτοῦ· διότι ἐκ τῆς Σιών θέλει ἐξέλθει νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ. Ἡσαΐας 2:2, 3.

Η φυγή από τις πόλεις κατά το διάταγμα που επέβαλλε την κυριακάτικη λατρεία προτυπώθηκε τόσο από τη φυγή των Χριστιανών το έτος 66, όσο και από τη φυγή της εκκλησίας το έτος 538, η οποία κατέφυγε στην έρημο.

Καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα ἡμέρας. Αποκάλυψις 12:6.

Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ, από την πρώτη πολιορκία έως την τελευταία, διήρκεσε τριάμισι έτη· αλλά ένα προειδοποιητικό μήνυμα για την επερχόμενη καταστροφή δόθηκε επί επτά έτη,

τριάμισι έτη πριν από την πρώτη πολιορκία και τριάμισι έτη μετά.

«Όλες οι προρρήσεις που δόθηκαν από τον Χριστό σχετικά με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ εκπληρώθηκαν κατά γράμμα. Οι Ιουδαίοι βίωσαν την αλήθεια των προειδοποιητικών Του λόγων: “Με όποιο μέτρο μετράτε, θα σας μετρηθεί ξανά.” Κατά Ματθαϊόν 7:2.

«Εμφανίσθηκαν σημεία και τέρατα, προμηνύοντας συμφορά και όλεθρο. Εν μέσω της νυκτός ένα αφύσικο φως έλαμψε επάνω από τον ναό και το θυσιαστήριο. Πάνω στα σύννεφα κατά τη δύση του ηλίου διαγράφονταν άρματα και άνδρες πολέμου που συνάγονταν για μάχη. Οι ιερείς, οι οποίοι λειτουργούσαν τη νύκτα στο αγιαστήριο, καταλήφθηκαν από τρόμο εξαιτίας μυστηριωδών ήχων· η γη εσειέσθη, και ακούσθηκε πλήθος φωνών να κράζει: “Ας αναχωρήσωμεν εντεύθεν.” Η μεγάλη ανατολική πύλη, η οποία ήταν τόσο βαριά ώστε μόλις μπορούσε να κλείσει από είκοσι άνδρες, και η οποία ήταν ασφαλισμένη με τεράστιες σιδηρές ράβδους στερεωμένες βαθιά στο λιθόστρωτο από συμπαγή λίθο, άνοιξε κατά τα μεσάνυκτα, χωρίς ορατή αιτία.—Milman, *The History of the Jews*, βιβλίο 13.»

«Επί επτά έτη ένας άνθρωπος εξακολούθησε να ανεβαίνει και να κατεβαίνει στους δρόμους της Ιερουσαλήμ, διακηρύσσοντας τα δεινά που επρόκειτο να επέλθουν στην πόλη. Την ημέρα και τη νύχτα έψαλλε τον άγριο θρήνο: “Φωνή από την ανατολή! φωνή από τη δύση! φωνή από τους τέσσερις ανέμους! φωνή εναντίον της Ιερουσαλήμ και εναντίον του ναού! φωνή εναντίον των νυμφίων και των νυμφών! φωνή εναντίον όλου του λαού!”—Ibid. Αυτό το παράδοξο ον φυλακίσθηκε και μαστιγώθηκε, αλλά καμία διαμαρτυρία δεν ξέφυγε από τα χείλη του. Στην προσβολή και την κακομεταχείριση απαντούσε μόνο: “Αλλοίμονο, αλλοίμονο στην Ιερουσαλήμ!” “αλλοίμονο, αλλοίμονο στους κατοίκους αυτής!” Η κραυγή της προειδοποιήσεώς του δεν έπαυσε έως ότου φονεύθηκε κατά την πολιορκία την οποία είχε προείπει». *The Great Controversy*, 29, 30.

Η τελική καταστροφή της κυριολεκτικής Ιερουσαλήμ κατά το έτος 70 προηγήθηκε από «σημεία και τέρατα» τα οποία προσδιόριζαν «συμφορά και όλεθρο». Τα προειδοποιητικά «σημεία» εκδηλώθηκαν επί τριάμισι έτη πριν από την πρώτη πολιορκία και κατά τα τριάμισι έτη που οδήγησαν στην καταστροφή. Τα «σημεία» (στον πληθυντικό) που προσδιόριζαν την επερχόμενη καταστροφή δεν ήταν το «σημείο» της προειδοποίησης για φυγή, αλλά μια διακήρυξη του επικείμενου τέλους της δοκιμασίας.

Κατά την καταπάτηση της πνευματικής Ιερουσαλήμ από το 538 έως το 1798, το «σημείο» της προειδοποιήσεως για φυγή ήταν όταν το βδέλυγμα της ερημώσεως εμφανίσθηκε, όταν «ο άνθρωπος της ανομίας» «απεκαλύφθη» ως «ο υιός της απωλείας· ο αντικείμενος και υπεрайρόμενος υπεράνω παντός λεγομένου Θεού ή σεβάσματος, ώστε να καθίσει αυτός ως Θεός εις τον ναόν του Θεού, αποδεικνύων εαυτόν ότι είναι Θεός».

“Όταν λοιπόν ίδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ρηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, νὰ ἴσταται ἐν τῷ ἁγίῳ τόπῳ, (ὁ ἀναγινώσκων ἅς ἐννοήσῃ.) Κατὰ Ματθαῖον 24:15.

Όταν οι Χριστιανοί εκείνης της ιστορίας αναγνώρισαν εκείνο το «σημείο», κατέφυγαν στην έρημο επί χίλια διακόσια εξήντα χρόνια.

Απαιτήθηκε απεγνωσμένος αγώνας, ώστε όσοι ήθελαν να παραμείνουν πιστοί να σταθούν σταθεροί απέναντι στις απάτες και τα βδελύγματα που μεταμφιζόνταν με ιερατικά ενδύματα και εισάγονταν στην εκκλησία. Η Αγία Γραφή δεν γινόταν δεκτή ως το πρότυπο της πίστεως. Η διδασκαλία της θρησκευτικής ελευθερίας ονομαζόταν αίρεση, και οι υποστηρικτές της μισούνταν και διώκονταν.

«Υστερα από μακρό και σφοδρό αγώνα, οι ολίγοι πιστοί αποφάσισαν να διαλύσουν κάθε ένωση με την αποστατημένη εκκλησία, εάν αυτή εξακολουθούσε να αρνείται να ελευθερωθεί από το ψεύδος και την ειδωλολατρία. Είδαν ότι ο χωρισμός ήταν απόλυτη αναγκαιότητα, εάν επρόκειτο να υπακούσουν στον λόγο του Θεού. Δεν τολμούσαν να ανεχθούν πλάνες ολέθριες για τις ίδιες τους τις ψυχές και να δώσουν παράδειγμα που θα έθετε σε κίνδυνο την πίστη των παιδιών τους και των παιδιών των παιδιών τους. Για να εξασφαλίσουν ειρήνη και ενότητα, ήταν έτοιμοι να κάνουν κάθε παραχώρηση συμβατή με την πιστότητα προς τον Θεό· αλλά αισθάνονταν ότι ακόμη και η ειρήνη θα αγοραζόταν υπερβολικά ακριβά με τη θυσία της αρχής. Εάν η ενότητα μπορούσε να εξασφαλισθεί μόνο με συμβιβασμό της αλήθειας και της δικαιοσύνης, τότε ας υπάρξει διαφορά, και ακόμη πόλεμος». Η Μεγάλη Διαμάχη, 45.

Καθώς πλησίαζε το τέλος των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών του παπικού διωγμού, υπήρχαν «σημεία» (στον πληθυντικό), και όπως συνέβη με τα «σημεία» στο τέλος των χιλίων διακοσίων εξήντα ημερών κατά τις οποίες η ειδωλολατρική Ρώμη καταπατούσε την κυριολεκτική Ιερουσαλήμ, εκείνα τα «σημεία» δεν ήσαν σημεία για να φύγουν.

«Ο Σωτήρας δίδει σημεία της ελευσεώς Του, και, ακόμη περισσότερο, καθορίζει τον χρόνο κατά τον οποίο το πρώτο από αυτά τα σημεία θα εμφανισθεί: “Ευθέως δε μετά την θλίψιν των ημερών εκείνων ο ήλιος θέλει σκοτισθή, και η σελήνη δεν θέλει δώσει το φως αυτής, και οι αστέρες θέλουσι πέσει από του ουρανού, και αι δυνάμεις των ουρανών θέλουσι σαλευθή· και τότε θέλει φανή το σημείον του Υιού του ανθρώπου εν τω ουρανώ· και τότε θέλουσι θρηνήσαι πάσαι αι φυλαί της γης, και θέλουσι ιδεί τον Υιόν του ανθρώπου ερχόμενον επί των νεφελών του ουρανού μετά δυνάμεως και δόξης πολλής. Και θέλει αποστείλει τους αγγέλους Αυτού μετά σάλπιγγος μεγάλης φωνής, και θέλουσι συνάξει τους εκλεκτούς Αυτού εκ των τεσσάρων ανέμων, απ’ άκρων ουρανών έως άκρων αυτών.”»

«Κατά το τέλος του μεγάλου παπικού διωγμού», δήλωσε ο Χριστός, «ο ήλιος θέλει σκοτισθή, και η σελήνη δεν θέλει δώσει το φέγγος αυτής. Έπειτα, οι αστέρες θέλουν πέσει από του ουρανού. Και λέγει, “Μάθετε δε την παραβολήν από της συκής· Όταν ήδη ο κλάδος αυτής γίνη απαλός και εκβάλλη τα φύλλα, γνωρίζετε ότι το θέρος πλησιάζει· ούτω και σεις, όταν ιδητε πάντα ταύτα, γνωρίζετε ότι είναι πλησίον, επί τας θύρας.” Ματθαίος 24:32, 33, περιθώριο.»

«Ο Χριστός έχει δώσει σημεία της ελευσεώς Του. Δηλώνει ότι μπορούμε να γνωρίζουμε πότε είναι πλησίον, ακόμη και επί των θυρών. Λέγει για εκείνους που βλέπουν τα σημεία αυτά: “Η γενεά αυτή δεν θέλει παρέλθει, έως ου εκπληρωθώσι πάντα ταύτα”. Τα σημεία αυτά έχουν εμφανισθεί. Τώρα γνωρίζουμε μετά βεβαιότητας ότι η έλευση του Κυρίου είναι πλησίον. “Ο ουρανός και η γη θέλουσι παρέλθει,” λέγει, “οι δε λόγοι Μου δεν θέλουσι παρέλθει.”» Η Ζωή του Χριστού, 631, 632.

Καθώς «τα τριάμισι χρόνια της καταπάτησης της Ιερουσαλήμ» από την παπική Ρώμη έφθναν στο τέλος τους, υπήρξε μια σειρά από «σημεία», τα οποία προσδιόριζαν την έλευση του Χριστού και εγκαινίαζαν τη μιλλεριστική ιστορία. Η μιλλεριστική ιστορία πρόκειται να επαναληφθεί κατά γράμμα στις έσχατες ημέρες. Εκείνα τα «σημεία», τα οποία εμφανίστηκαν «κατά το τέλος του μεγάλου παπικού διωγμού», είχαν προτυπωθεί από «σημεία» που εμφανίστηκαν κατά το κλείσιμο των τριάμισι ετών της καταπάτησης της Ιερουσαλήμ από το έτος 66 έως το 70 από την ειδωλολατρική Ρώμη. Επομένως, βάσει δύο μαρτύρων, θα υπάρξει ένα «σημείο» του λαβάρου που υψώνεται κατά την ώρα του μεγάλου σεισμού, το οποίο είναι το σημείο της προειδοποίησης για φυγή στην ιστορία της σύγχρονης Ρώμης, και θα υπάρξουν επίσης «σημεία» στον πληθυντικό, τα οποία λαμβάνουν χώρα κατά το κλείσιμο της περιόδου διωγμού της σύγχρονης Ρώμης στις έσχατες ημέρες.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Διαβάστε το 21ο κεφάλαιο του Λουκά. Σε αυτό ο Χριστός δίνει την προειδοποίηση: “Προσέχετε δε εις εαυτούς, μήποτε βαρυνθήσιν αι καρδίαι σας από κραιπάλης και μέθης και μεριμνών βιωτικών, και επέλθη εφ’ υμάς αιφνιδίως η ημέρα εκείνη. Διότι ως παγίς θέλει επέλθει επί πάντας τους κατοικούντας επί το πρόσωπον πάσης της γης. Αγρυπνείτε λοιπόν και προσεύχεσθε πάντοτε, διά να αξιωθήτε να εκφύγητε πάντα ταύτα τα μέλλοντα να γίνωσι, και να σταθήτε έμπροσθεν του Υιού του ανθρώπου” (Λουκάς 21:34–36).»

«Τα σημεία των καιρών εκπληρώνονται στον κόσμο μας, όμως οι εκκλησίες, γενικά, παριστάνονται ως κοιμάμενες. Δεν θα λάβουμε άραγε προειδοποίηση από την εμπειρία των μωρών παρθένων, οι οποίες, όταν ακούστηκε η κραυγή: “Ίδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησίν του”, διαπίστωσαν ότι δεν είχαν λάδι στις λαμπάδες τους; Και ενώ πήγαν να αγοράσουν λάδι, ο νυμφίος εισήλθε στο γαμήλιο δείπνο μαζί με τις φρόνιμες παρθένες, και η θύρα εκλείσθη. Όταν οι μωρές παρθένες έφθασαν στην αίθουσα του συμποσίου, έλαβαν μια απροσδόκητη άρνηση. Ο κύριος της εορτής δήλωσε: “Δεν σας γνωρίζω”. Έμειναν να στέκονται έξω, στον έρημο δρόμο, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας». Manuscript Releases, τόμος 15, 229.